

Autopech

Hilde trekt de gordijnen open. Poeh, wat is het koud in deze slaapkamer!

Als ze naar buiten kijkt, maakt ze een sprongetje van blijdschap. Ze rent naar het bed van Julian.

‘Julian, het heeft gesneeuwd!’

Haar broer knippert slaperig met zijn ogen. ‘Hé, ik sliep nog!’

Maar het bericht over een dik pak sneeuw doet hem ook snel uit bed springen. Samen kijken ze de witte wereld in.

Het is kerstvakantie en ze logeren bij opa en oma. Opa’s huis staat langs de rand van een bos, waar opa boswachter is. Aan de andere kant zijn weilanden en akkers.

‘Laten we kijken of opa en oma al wakker zijn,’ stelt Hilde voor.

‘Natuurlijk, opa is altijd heel vroeg op,’ zegt Julian.

De hele dag ravotten ze in de sneeuw, bouwen ze samen met opa een echte iglo, en rollen ze enorm grote sneeuwballen. Zelfs oma moet komen helpen om de zware sneeuwballen op elkaar te tillen, maar dan hebben ze ook een prachtige grote sneeuwman.

Moe, nat en koud gaan ze pas aan het einde van de middag naar binnen. Het wordt alweer een beetje donker en het is ook weer gaan sneeuwen. Een gordijn van grote dikke vlokken dwarrelt zachtjes naar beneden.

Nadat ze thee hebben gedronken, zegt oma: ‘Vanavond bak ik pannenkoeken!’

‘Hm, lekker!’ zegt Julian. ‘Maakt u er ook met appel erop?’

‘En met spek en kaas?’ vraagt Hilde.

‘Zal ik doen,’ belooft oma.

‘Morgen Kerstfeest, jongens,’ zegt opa dan. ‘Hebben jullie zin in een mooi kerstverhaal?’

‘O ja!’ Roepen ze allebei. Opa kan heel mooi voorlezen.

Ze kruipen naast opa op de bank, ieder aan een kant. Opa heeft een dik boek vol mooie kerstverhalen. Maar net als hij wil beginnen, begint het licht van de leeslamp te flikkeren. ‘Hé, wat krijgen we nu?’ zegt opa. En dan gaan alle lichten uit. Het is in één keer aardedonker in de kamer.

‘Wat gebeurt er?’ roept oma vanuit de keuken.

‘De stroom valt uit,’ roept opa terug. ‘Hilde, Julian, blijven jullie op de bank zitten, ik pak even een zaklamp.’

Even later danst er een felle lichtbundel door de kamer. ‘Misschien is er een stop gesprongen,’ zegt opa. Maar als hij in de meterkast kijkt, blijkt alles goed te zijn. ‘Hm, dit is vreemd,’ mompelt hij.

Julian wijst naar buiten. ‘De straatlantaarns zijn ook uit.’

‘Dan is er ergens buiten een kabel kapot,’ vermoedt opa. Hij pakt zijn mobiel en belt het stroombedrijf. Pas na een hele tijd krijgt hij contact, er zijn veel wachtenden voor hem.

‘Waarschijnlijk is er door de zware sneeuwval een boomtak afgebroken en op een bovenleiding gevallen,’ zegt hij. ‘Maar er zijn nog een paar grote storingen, dus het kan wel een paar uur gaan duren voordat we weer stroom hebben.’

‘Dan zet ik wel wat kaarsen in de keuken,’ zegt oma. ‘Want ik heb nog steeds trek in pannenkoeken, en jullie?’

‘Ik lust er wel tien!’ schept opa op.

Na het eten kruipen Julian en Hilde weer naast opa op de bank. Opa pakt het dikke voorleesboek.

‘Zo, we gaan het nog een keer proberen,’ zegt hij.

Maar net als hij wil beginnen, wordt er op het raam getikt. Hilde schrikt zich een hoedje. ‘Wie... wie is dat?’

‘Tja, omdat te weten te komen, zal ik eerst de deur moeten opendoen,’ zegt opa.

Hilde en Julian lopen mee naar de gang. Wie zou het zijn?

Als opa de deur opendoet, valt er een heel pak sneeuw naar binnen. De wind giert door de gang, sneeuwvlokken vliegen in het rond.

‘Kom gauw binnen!’ zegt opa. Een witbesneeuwde gestalte stapt op de mat.

‘Ik... ik heb autopech,’ horen Hilde en Julian de vreemde bezoeker zeggen. ‘Ik wilde de wegenwacht bellen, maar de batterij van mijn mobiel is leeg.’

‘Kom toch verder,’ zegt oma. ‘Toe, doe uw jas even uit, dan gaan we naar de warme kamer.’

Het is nog een hele jonge vrouw, ziet Hilde. Haar lippen zijn blauw van de kou en zelfs vanaf deze afstand hoort ze haar klappertanden. 'Mijn naam is Maria,' zegt ze.

'Waar staat uw auto?' vraagt opa.

'Een heel stuk verder, in het bos. Ik heb heel de dag gewerkt. Op de terugweg dacht ik, laat ik door het bos rijden, dat moet nu vast heel mooi zijn met die sneeuw. Maar toen sloeg opeens mijn motor af, en daarna hij wilde niet meer starten.'

'Nou, wij hebben ook wat pech,' zegt oma. Ze wijst naar de kaarsjes in de kamer. 'De stroom is uitgevallen.'

Met opa's mobiel belt de vrouw de wegenwacht. Ze legt uit waarom ze belt en ze geeft opa's telefoonnummer door. Als ze ophangt, kijkt ze nogal sip. 'Het kan wel twee uur duren, er zijn door het strenge winterweer veel pechgevallen.'

'Geef niets,' zegt oma. 'U bent hier warm en veilig. Lust u een kopje koffie? Of wacht, er zijn nog wat pannenkoeken over. Lust u misschien een pannenkoek?'

Als even later de vrouw van een pannenkoek zit te genieten, pakt opa voor de derde keer het voorleesboek.

'Ik wilde net aan Hilde en Julian een verhaal voorlezen, omdat het morgen Kerstfeest is. Heeft u er bezwaar tegen als ik...?' vraagt opa.

'Nee, helemaal niet... gaat uw gang,' zegt Maria.

Opa slaat het boek open en begint te lezen. Het is een prachtig verhaal. Het gaat over een meisje, dat zo graag één keertje in haar leven naar de kerk wil, omdat het kerstfeest is. Maar haar moeder, die alles wat met God te maken haat, verbiedt het haar. Op wonderlijke wijze mag het meisje toch een keer naar het Kerstfeest in de kerk en hoort daar voor het eerst van haar leven over de geboorte van de Heere Jezus.

Opa doet het boek dicht. 'Wat een mooi verhaal wat dat!' verzucht Hilde.

Opeens klinkt er een snik. Maria snuit haar neus en veegt over haar ogen.

'Gaat het?' vraagt oma bezorgd.

'Dat verhaal... Het heeft me geraakt!' zegt Maria zacht.

Ze kijkt opa aan. 'Weet u, bij mij was het precies andersom als in dat verhaal. Mijn moeder wilde zo heel graag dat ik naar de kerk bleef gaan, maar ik toen ik groter werd, wilde ik niet meer. Ik wilde liever lekker uitgaan, genieten van het leven. Ik ben al jaren niet meer naar de kerk geweest. O, ik heb mijn moeder daar zo'n verdriet mee gedaan! En nu zou ik het zo graag goed maken, haar vergeving vragen.'

'Dan doet u dat toch,' zegt Julian.

Maria schudt haar hoofd. 'Dat kan niet meer! Ze is een maand geleden gestorven!'

Oma neemt Maria's hand in haar handen. 'Het kan nog wel, Maria.'

Maria kijkt verbaasd op. 'Hoe dan?' fluistert ze.

'Ik weet het,' zegt Hilde. 'Mag ik het zeggen, oma?'

Oma knikt.

'Door weer naar de kerk te gaan,' zegt Hilde. 'Daar zou uw moeder heel blij mee zijn geweest.'

De ogen van Maria lichten op. Ze denkt even na. 'Ja, ik denk dat je gelijk hebt, Hilde. Daar zou mijn moeder inderdaad heel gelukkig van zijn geworden.'

Even is ze stil. Dan zegt ze: 'Morgenochtend ga ik naar de kerk.'

Opeens wordt het heel licht in de kamer. 'De stroom doet het weer!' roept Julian. En even later gaat opa's telefoon. Opa neemt op.

'Het is de wegenwacht,' zegt hij. 'Ze zijn over een paar minuten bij uw auto.'

Maria staat op. 'Ik breng u wel even,' biedt opa aan.

Hilde en Julian mogen mee. Nadat ze Maria bij haar auto hebben afgezet en ze weer naar huis rijden, zegt opa: 'Tjonge, dat is nu ook wat. Door haar autopech gaat Maria morgen weer voor het eerst sinds jaren naar de kerk!'

'Ik vind dat wel een beetje een wonder,' zegt Julian.

Opa knikt. 'Ja, dat vind ik ook.'